

помисли, че отъ него сигурно ще излезе сжщо тъй хубавичко червено пиленце, стига само да го остави подъ квачка. И безъ да каже на нѣкого думица, то се промъкна въ плѣвнята и пѣхна яйцето въ сѣното на полога.

А когато се завърна Пѣструшка, чернооката умница весело-весело подскачаше ту на едина, ту на другия кракъ по двора.

— Какво е туй? Очудено извика Пѣструшка, като забѣлѣза новото червено яйце. И тя започна да го разглежда отъ всички страни, безъ да може да разбере отъ гдѣ се е взело то. Пѣструшка завика:

— Коко, Коко, ела, ела тука!..

— Квакъ, квакъ! се чу по двора, Това по кокоши езикъ значи: ида, ида!

И дѣйствително, жѣлтиятъ Коко бързо дойде въ плѣвнята. Въ човката му се прѣвиваше голѣмъ дъждовенъ червей.

— Вижъ, Коко, какво ново нѣщо е дошло въ сѣмейството ни, развълнувано каза Пѣструшка, като си подигна крилото, съ което бѣше покрила яйцето.

— Какво е това нѣщо! се зачуди Коко, като си протѣгаше дългата шия и изтърва червея.

— Погледай, погледай, жено! Не е само червено, ами има и златни рѣзки, като че е изписано съсъ слънчеви лжчи! Нимá ти можешъ да снесешъ такава яйце, се чудѣше пѣтелътъ.

На Пѣструшка се стори сега, че никой освѣнъ нея не може направи това. И наистина, дѣ отъ друго мѣсто то би могло да се вземе?

— Да, разбира се, азъ, важно каза Пѣструшка. И тя си мислѣше, че казва истината. Скоро цѣлиятъ дворъ узна за тази необикновена случка. И отъ този часъ Пѣструшка почти никога вече не остана сама — на всѣкиго се искаше да види това чудно яйце.